

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

ACCIÓ

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

Any III (segona època)

Granollers, 3 de Gener de 1932

Número 24

El perquè de la nostra actitud

L'adhesió unànime de l'Ajuntament de Granollers

«L'Ajuntament de Granollers, en sessió celebrada el dia 24 del que som, va prendre per unanimitat l'acord següent:

L'Ajuntament de la ciutat de Granollers, integrat per homes d'honor i amb plena consciència de les responsabilitats contretes com a ordenadors d'interessos col·lectius per voluntat explícita de tot un poble, no sabria perdonar-se un manquement per negligència, si en l'hora present deixés de testimoniar a l'honorable ciutadà governador senyor Oriol Anguera de Sojo l'adhesió més entusiasta per la seva obra de bon Govern a profit de Catalunya i de la República.

En fer aquesta declaració categòrica i terminant d'admiració i afecte a l'home honest que amb tanta dignitat ha sabut servir des d'un lloc tan exposat els interessos legítims de totes les classes i de tots els partits que dediquen el seu esforç a l'obra constructiva d'estabilització del nou règim democràtic, en franca coincidència amb el Govern de la República, demana a tothom, i en particular a tots els Ajuntaments de la província, l'adhesió a l'idea de demanar al Govern l'adopció de totes aquelles mesures convenientes que facin possible la continuïtat en el Govern civil de Barcelona del senyor Oriol Anguera de Sojo.»

Aquesta resolució presa per la nostra Corporació Municipal, serà probablement discutida i cada comentarista aplicarà el judici que més li plagui d'acord amb el seu temperament o la pròpia conveniència li aconselli.

L'Ajuntament de la ciutat de Granollers, integrat per una majoria d'homes que no serveixen l'interès personal de cap

cacic i que es mouen amb tota aquella llibertat de moviments que a vegades no permeten conveniències de partits que dicten i dictaran des de la capital la pauta a seguir a les organitzacions foranes, — mentre no sia un fet l'estructuració política de les comarques, — seguirà opinant per compte propi sense vacil·lacions ni covardies que deshonoren, farà obra de continuïtat, i restarà fidel a l'ideari de catalanitat i República que és la raó suprema de la seva existència política.

Raó de comoditat podrà semblar aquesta voluntària posició de retraïment nostre, de voler viure al marge d'estranyes disciplines; però fruit d'una experiència amargament viscuda, té la força d'una resolució premeditada i per tant, subjecte a totes les conseqüències.

En nosaltres no hi ha desllealtat: si en les eleccions municipals de la inolvidable diada del dotze d'Abril enfrontarem la nostra candidatura a una altre que fou avalada i propagada a casa nostra pels dirigents de l'Esquerra, en la de les legislatives, atorgarem els nostres sufragis a aquesta mateixa organització esquerrana, perquè creguerem complir el nostre deure posant a les mans de Macià, la nostra força representativa i així col·laborar modestament a completar el bagatge que li era necessari per a demanar a Madrid un bocí de llibertat pels catalans. Avui, posant-nos al costat del digne Governador de Barcelona, creiem continuar la trajectòria honesta de la nostra política, fer-nos dignes de tothom qui conservi la serenitat en aquesta hora de desconcert en que la manca de control i l'excés de combativitat mal aplicada pot portar-nos a fatalíssimes conseqüències.

No neguem l'importància de la ciutat de Barcelona, ni tan sols el què creiem que en dret li correspon; però d'això a creure que a les organitzacions polítiques de la capital els correspon el d'exercir una tutela sobre l'ànima de la comarca, hi va un troç. Primer caldrà que constatin l'existència dels nostres problemes i

que inventin el sistema de que la nostra veu pugui ésser escoltada, i aleshores, podrem començar a parlar de l'establiment de disciplines que encara ens enfarfeguen perquè són absolutament estranyes a l'interès de la ciutat que va elegir-nos i perquè barren l'intervenció de la nostra modesta iniciativa que en moltes ocasions podria haver evitat el tristíssim espectacle que oferim avui a Catalunya.

Aspirem a l'establiment d'una política comarcal responsable, per cantar de Catalunya totes les seves gràcies i corregir-ne tots els defectes. Perquè som absolutament conscients del què passa, reclamem per nosaltres i pels demés, el dret d'intervenció directe que ha d'evitar entre altres mals, aquesta monstruositat que significa l'haver de demanar a Madrid el sosteniment d'un governador enfrontat amb la Generalitat de Catalunya. No es això sol una mena d'INRI a la nostra història política contemporània?

Ahir colgavem en la persona de Rovira i Virgili un dels valors més positius de Catalunya. Avui ha tocat el torn a l'home que durant la Dictadura donava un crit de rebel·lió en el Col·legi d'Advocats, ordenava el procés dels herois de Garraf i cantava en moments perillosíssims des de l'Ateneu Barcelonès les excel·lències del nostre verb. (Demà... qui sap demà, si no serà el mateix Macià, l'honorable President de Catalunya el predestinat a ésser arrossegat "Boria avall" pel pecat d'haver estimat massa la nostra terra o per trobar-se impossibilitat de satisfer massa ambició. Crec que no serà; però si fos, amb el mateix delit que sortim a la defensa del governador honest, del model de ciutadans i de catalans com ho és Oriol Anguera de Sojo, davant del qual cal descobrir-se amb respecte, sortiríem nosaltres a la seva defensa sense preocupar-nos del què fan els demés.

Diuen que la terra del Vallès és fèrtil i és possible, però el que podem assegurar, és que entre nosaltres no se'n crien de butxins.

RAMON MONTAÑA

Abans que Museus, Escoles

S'ha presentat a l'Excm. Ajuntament una instància encaminada a obtenir un Museu per la ciutat. El Consistori s'ha manifestat conforme amb l'idea i a ben segur, l'Ajuntament despendrà uns milers de pessetes en l'habilitació de la Presó preventiva de Granollers, per a instal·lar-hi un cop degudament arranjat, el futur "Museu de Granollers i del Vallès oriental".

Nosaltres, no tindriem res a objectar de l'idea aquesta, si Granollers hagués resolt satisfactòriament el problema de la manca d'escoles i àdhuc altres problemes de suma importància, com les cloaques, sanitat i aigua.

Es vol crear un Museu que no dubtem pot tenir interès per part dels homes cultivats i estudiosos. Es vol crear un Museu que fins i tot pot donar nom i glòria a la ciutat. Però mentretant, quan hom descobreixi les interioritats del nostre poble, s'adonarà que s'ha adornat la nostra donzella molt bonica per a lluir a fora, però que s'ha deixat molt bruta per dintre. Davant de les indefugibles i doloroses realitats dels problemes que ens afecten, no queda altre remei de senyalar la conveniència, que **ABANS DE FER MUSEUS, S'HAN DE CONSTRUIR ESCOLES.**

Sense instrucció no hi ha disposició per a passar hores en els Museus, estudiant amb capteniment i devoció les obres artístiques, històriques i arqueològiques que s'hi exposen.

El Museu, en el cas del nostre poble, és un luxe. Les escoles, en canvi, són una necessitat. I mentre la totalitat de la nostra mainada no tingui un lloc digne i adequat per a rebre els beneficis de l'ensenyança, és una quimera, realitzar obres de més volada, que comporten essencialment una preparació adequada i una disposició basada, precisament, en els fonaments de la cultura.

¿Com volem que els nostres infants, demà fet homes, concorrin al Museu, si els deixem avui abandonats, sense poder anar a l'escola?

Granollers, ha de preocupar-se, abans que tot, de bastir el Col·legi que ens manca. Els tres cents infants que per falta de local es troben privats de l'ensenyança no poden quedar relegats a segon terme. L'instrucció dels nostres petits és abans que tot. No poden esperar-se ni un moment més. El Museu pot i deu esperar-se.

Un Museu és un centre formidable de cultura, però no és d'un interès vital. La major part de la gent no ha estat mai a

cap Museu i no n'ha sentit cap necessitat d'anar-hi. ¿A què es degut això? A la falta d'instrucció, a la falta de preparació, senzillament.

FEM ESCOLES. Cultivem la gent. Celebrem conferències de caràcter eminentment cultural i artístic, i quan la gent no deixi ni un sol seient buit en els actes que es celebrin, i no miri amb ànsia el rellotge en temor de què el conferenciant no s'excedeixi, i el públic escolti àvidament, i tots plegats sentim la necessitat d'aprendre i escoltar com si fos un regal de l'ànima, llavors, en bona hora, fem un Museu, la gent es trobarà preparada i podrà comprendre les obres instal·lades i passarà estones estudiant i fent comparances, investigant minuciosament, amb el noble objecte de formar-se una cultura.

No s'ha de començar la casa per la teulada. Mirem abaix. Mirem als humils. Mirem aquests pobres infants que se'ls nega, fins i tot, el pa de la seva elemental educació. Van errants pels carrers. No tenen escola on arrecerar-se. I mentretant, els senyors museïstes, tindran Museu, un Museu humil però ben acondicionat, un Museu que al cap de l'any restarà amb la incondicional presència de mitja dotzena de persones i amb la total indiferència dels demés, que amb un sol cop de veure'l i satisfeta la natural curiositat, mai més no es recordaran del Museu i de les valors que s'hi estatgin.

La meva feina no és la de rebentar Museus. No combrego les idees de Dalí. No soc futurista, ni avantguardista, ni super-realista. He passat pels Museus de Barcelona, hores i més hores, contemplant i admirant el tresor artístic que s'hi guarda. Barcelona és una població d'un milió d'habitants i dintre les sales dels Museus, les persones visitants, no ens hi entrebancavem. Granollers, no serà cap excepció a la regla, podeu ben creure-ho.

Algú dirà que un Museu, és un lloc de meditació i d'estudi i que no comporta una afluència nombrosa de visitants...

Precisament, perquè el nostre Museu podrà satisfer, tant sols, les ànsies espirituals de uns quants, per això volem, que aquests quants, es sacrificuin, temporalment, en profit de la educació dels que són més. Són centenars els infants que ho necessiten.

Abans que Museus, volem escoles. Ho reclamem pels fills de Granollers, pels nostres petits infants, que tenen més dret que ningú, que el nostre Excm. Ajuntament els atengui i els escolti.

JOSEP FONT I DE FALGÀS

DE COL·LABORACIÓ

Breu estudi sobre l'estructura orgànica de l'organització política estatal d'Espanya

L'organització política estatal d'Espanya és a base del règim parlamentari constitucional. Segons la Constitució vigent es destriuen del Poder públic de l'Estat, les següents branques: la legislativa, la executiva, la judicial i la moderadora, les quals corresponen respectivament a les Corts o Congrés dels Diputats, al Govern, als Tribunals de Justícia i al President de la República. La potestat legislativa resideix en el Poble que l'exerceix per mitjà de les Corts o Congrés dels Diputats (art. 51). El Poble nomena per sufragi universal igual, directe i secret als seus representants en el Parlament (art. 52), poguent ésser elegits tots els ciutadans de la República majors de 23 anys, sense distinció de sexe ni d'estat civil (art. 53).

D'aquests tres articles de la Constitució se'n desenvolupa tota la vida política del país: Del Congrés ha nascut la Presidència de la República i del Congrés naixeran els futurs matisos de Govern que han de dirigir l'administració pública de l'Estat, puix si bé la Constitució faculta al President de la República perquè nomeni i separi lliurement al Cap del Govern i a proposta d'aquest, als Ministres (art. 75), pràcticament ço que fa és encarregar la formació de Govern a persona que a més de tenir la seva confiança, la té també de la Cambra, i aleshores aquesta persona que després assumeix la funció de Cap del Govern o President del Consell de Ministres, comença les consultes a fi de distribuir les carteres ministerials del Gabinet que portarà el seu nom, prèvia ratificació de confiança de les Corts. El President del Consell i els Ministres tenen veu en el Congrés encara que no siguin diputats, no poguent excusar llur assistència a la Cambra quan siguin per ella requerits (art. 63). El Govern i el Congrés dels Diputats tenen l'iniciativa de les lleis (art. 60).

De manera que les lleis o bé les proposen els diputats —que solen representar una fracció política en el Parlament— o bé les projecta el Govern en Consell de Ministres; però en tot cas per a que puguin ésser promulgades pel President de la República han d'ésser abans aprovades per majoria absoluta de les Corts. El Poble es fa les lleis; el President de la República les posa en vigor i el Govern les porta a cap, fent-se'n responsable davant les Corts.

El Govern, però quan la Cambra l'hi ha ratificat la seva confiança gaudeix d'una certa autonomia en l'administració pública del país i els Ministres responen individualment a les Corts de llur gestió ministerial i solidàriament de la política general del Govern (art. 91). El President del Consell i els Ministres formen el Govern de la Nació (art. 86) i seran nuls i sense força d'obligar els actes i mandats del President de la República que no vagin refrendats per un ministre que per aquest sol fet assumeixen la plena responsabilitat política i civil i participen de la criminal que d'ells pot derivar-se (art. 84).

Com es veu, doncs, el President de la República, fora de la facultat que li confereix la Constitució de disoldre les Corts —i encara per decret motivat, que serà després examinat sobre la seva necessitat en la primera sessió de les noves Corts i quin vot desfavorable per la majoria absoluta de la Cambra porta anexa la seva destitució (article 81)— no pot jamai dictar decrets dictatorials i absoluts. Podrà en casos d'urgència i excepcionals quan les Corts no estiguin reunides i encara a proposta unànime del Govern i amb

aprovació dels dos terços d'una Diputació permanent —que contarà com a màxim de 21 representants integrats per les distintes fraccions polítiques en proporció a llur força numèrica (article 62)— i amb caràcter provisional fins que es reunixin les Corts, estatuir per decret sobre matèries reservades a la competència de les Corts (art. 80).

El President de la República a més de personificar a la nació (art. 67) conjuntament amb el Govern, íntegre el Poder executiu, puix a proposta d'aquell, expedirà els decrets, reglaments i instruccions necessaris per l'execució de les lleis (art. 79).

Quant al primer, diu la Constitució, que es considerarà destituït des de el moment en què els tres quints dels membres de la Cambra prenguin l'iniciativa de destitució, la qual haurà d'ésser decidida per les Corts conjuntament amb els compromissaris —que el poble també elegeix en nombre igual al de Diputats per la seva proclamació (art. 68)— que en el terme de vuit dies les dites Corts convocaran (art. 82).

I en quant al segon —el Govern— basta un vot de censura proposat en forma motivada i per escrit amb la signatura de 50 diputats i aprovat per la majoria absoluta de la Cambra cinc dies després, perquè es consideri obligatoriament en crisi. Analogament es procedeix per fer dimitir obligatoriament a algun ministre (art. 64).

Com se veu, doncs, perquè un Govern pugui ésser estable ha de tenir un marge crescut de majoria en la Cambra, puix els adversaris fiscalitzaran punt per punt la seva tasca, esperant la oportunitat per enderrocar-lo. Al Govern, però, perquè pugui defensar-se dels atacs que puguin formular-se-li, se li reserva en la Cambra un lloc especial —el banc blau— a l'enans que pugui intervenir en les discussions dels projectes de lleis i sobre assumptes, l'importància dels quals requereixi hi prengui part a llurs deliberacions, com també perquè els ministres individualment puguin contestar a les interpel·lacions de què puguin ésser objecte.

Un Govern que tingui un marge crescut de majoria absoluta en la Cambra es converteix en un organisme estable i fins a cert punt autònom en les seves funcions, sense perjudici, però que el President de la República ordeni que passin a l'aprovació de les Corts aquells decrets que per llur naturalesa o importància a jui seu ho cregui necessari (art. 76).

Aquesta és en síntesi l'esquema de l'estructura orgànica de l'organització política de l'Estat espanyol, segons la Constitució recentment en vigor. Del seu estudi se'n despren com el poble és àrbitre dels seus propis destins.

PERE FALGÀ VIVES.

Relacionat amb aquest estudi en el vinent número publicarem un article sobre "**Com ha de governar la República**".

Mercantilisme infame

Les primeres gibrades hivernenques han vingut ja a glaçar la natura: ha davallat una onada de fred atrofiat bona part de les facultats físiques de l'home, embalbint-se aquest baix el pes del gel diari; és el temps quina successió inevitable ens aporta semblants missives.

Però hi han glaçades morals d'efectes més deplorables encara, causant més grans estralls que l'hivern en els jorns de les seves més grans hecatombes; glaçades que obren una ferida saignant, ender-

En

Canut Morató i Vives

morí el dia 26 de Desembre de 1931
a l'edat de 62 anys

=====**(E. P. R.)**=====

Els qui el ploren: esposa Carme Maynou; fills Benet, Sebastià i Joaquina; fills polítics Roser Vila, Teresa Martí i Marius Masó; germana Maria; germans polítics Joan Vila, Joaquina Maynou i Ramon Roig, nets, nebots, cosins i tots altres parents, assabentats a llurs amistats i coneixences de tan trista nova.

Granollers, Gener de 1932

rocant en un moment tots els ideals dels febles o refermant les concepcions dels experimentats, puix hi han doctrines heterodoxes que produeixen a l'enans aquests dos efectes. Un fet viscut de pocs dies, fonamentarà la tesi.

Es un vespre núvol; camino als voltants de la gran metròpoli catalana, fetejat continuament per la bufada del taro inclement, cercant en va un Grup Escolar incògnit encara per mi. No trobant el seu emplaçament, vaig adreçar-me a la Directora d'un Col·legi particular, per a orientar-me. Les paraules que sortiren dels seus llavis, son indignes d'un mestre, d'un amic de l'infant i més encara d'una persona de seny. Planyia als professors per causa dels infants, segons ella tots bruts, miserables i pobres! Em vaig indignar i secament li diguí: Com més miserables, més apreciables; la nostra obra serà inicial i més meritòria.

No puc pensar en aquella mestra *chic* sense indignar-me. El pobre, el desheretat de la fortuna, no tenen dret a l'educació, amb el temps de democràcia que vivim!

Les facultats de l'infant, pobre o ric, merèixen educar-se; llurs energies latents s'exploten dins l'escola indiferentment de la condició pecuniària, puix la natura és

pròdiga i escampa els seus dons damunt de tothom. L'història ens diu que l'il·lustre Drouot era fill d'un pobre pastisser i que a Lope de Vega tot i essent de família pobríssima la natura no li negà l'abundància de facultats que tots coneixem. Quina llàstima que la pròpia comoditat, faci mercadejar indignament amb una funció i un misteri tant alt com el del mestre! El pobre rebutjat jeu en l'oblit, esclau de la seva pròpia condició, la llum de la cultura no il·lumina el seu esperit: viu sense viure i envelleix com els irracionals. A l'entorn de les grans urbs hi viuen molts d'aquests éssers de fons moral tan bo com quelcom dels més afortunats: advoquem per ells i farem una obra altament meritòria.

L'aroma que despedeix el pebeter que fumeja silenciós, no dependeix del mèrit artístic del mateix, ni de la seva composició: els perfums que hi cremen donen la flaire al seu fum. És una imatge de l'infant: cada un d'aquests, és un pebeter que fumeja continuament; l'olor que desprèn, és independent de llur condició pecuniària: les facultats intel·lectuals són herència de tots. Es parla molt de reforma en qüestió d'ensenyament; és un deure de l'Estat i dels Municipis allibera-

dels lligams de l'ignorància als miserosos però la reforma més profitosa i urgent, és la del criteri i formació pedagògica del mestre, puix avui una bona part descuida uns deures essencials i que l'autoritat pot controlar: començant per aquesta base l'escola serà un planter de flors oloroses, un conjunt de pebeters qual flaire variat farà les delícies dels ciutadans i més encara, serà un centre ideal, una micro-societat, cobricelant en el seu sí, com aquesta, tota mena d'infants agermanant el ric i el pobre dins del veritable sentit d'una pura democràcia.

WERTIK

NOTICIARI

Serà veritat?

Ha causat una agradable sorpresa el fet de què "La Gralla" rectificà el seu procedir respecte a la seva font d'informació, puix que ara sembla vol de totes passades i sense gota de partidismes ni relegacions que puguin ferir els sentiments de ningú publicar totes aquelles coses que es desenvolupen i que realment són dignes de ésser publicades.

Hem de dir que nosaltres això ens plau moltíssim per tal com així aquest periòdic a la fi serà aquell periòdic imparcial que tots hi voldríem veure.

Més papistes que el Papa

Ens enterem que han estat expulsats de l'"Esquerra Republicana de Catalunya" (secció local), els regidors senyors Gual i Tió, que quasi per sorpresa hi foren allistats.

Fins ara no sabem que el Directori de l'"Esquerra" hagi pres una semblant resolució amb Marcel·lí Domingo, i ni tan sols sabem que els nostres esquerristes s'hagin interessat en aquest sentit.

Sessió Municipal

31 de Desembre de 1931

A les set i quinze minuts s'obre la sessió en la que hi assisteixen els Consellers senyors Taberner, Bofill, Tió, Busquets, Montañà, Gual, Gibert, Pagès, Estrada i l'Alcalde senyor Camillo.

El senyor Secretari, com de costum, llegeix l'acta anterior i després d'haver llegit l'apoteosis final, que consisteix en aquell acord pres per unanimitat, de manifestar l'adhesió al senyor Anguera de Sojo en tots els ets i uts i que tant ha fet sortir de pollaguera als nois de ca l'Esquerra, el senyor Pagès, que en aquella sessió es trobava absent, diu que no tan sols s'hi adhereix, sinó que felicita en gran manera a tot el Consistori per tan bella iniciativa, i seguidament el senyor Estrada que tampoc es vol quedar curt, també presta la seva conformitat, amb la salvetat, però, que li sobra allò dels «homes d'honor». Hem de convenir en que el senyor Estrada és molt modest. El felicitem.

Queda aprovada l'acta anterior.

A continuació es dona compte dels acords presos en tot el mes de Novembre passat.

S'acorda acte seguit, nombrar amb caràcter efectiu, per estimar que són els que reuneixen més condicions, als senyors Joan Canals, Agustí Palau i Joan Bta. Montada, que ocuparan les places que hi havien vacants al Col·legi de Segona Ensenyança.

S'acorda també concedir diversos permisos per obres i rètols.

Es llegeix un dictàmen del arquitecte senyor Raspall que fa referència a l'edifici destinat a escoles a la barriada de Palou. (Aquest senyor encara continua fent els dictàmens en castellà; direm als Reis d'Orient que li portin una gramàtica catalana.)

Queda aprovat pagar factures amb un total de 4.025 pessetes.

Es dona compte d'una proposició que es refereix al recurs del senyor Gómez i en la que es demana que l'Ajuntament acordi apel·lar-se al Suprem.

Els senyors Pagès i Estrada s'hi oposen i després d'un curt debat, es passa a votació, aprovant-se per vuit vots en pro i dos en contra que si no m'erro fan setze.

Com que l'ordre del dia s'ha acabat, es passa a

PRECS I PREGUNTES

El cas és que sembla que a tots els Consellers encara els dura el baf de l'ànec i tan sols el senyor Pagès fa un prec a la Comissió de l'enllumenat perquè es solucioni d'una vegada la manca de llum a l'estació de M. S. A.

Com que el senyor Gibert, que és el que la mena amb això de la llum, no diu res, li contesta el senyor Montañà i el senyor Camillo, fent constar que ja està en projecte resoldre aquest afer.

L... s'ha acabat l'arròs.

* * *

Aprofito aquesta avinentesa per contar als meus volguts lectors alguna cosa que, crec, pot resultar d'interès per ells i per mi.

Com vostès saben, la setmana passada no sortí aquest setmanari i la causa no fou altra que la primera topada que he tingut amb el Director del mateix. Aquest senyor s'emmaranà dient que no em volia deixar publicar els presents que he rebut aquestes festes de Nadal. Segons ell, perquè creu que quan es fa una obra de caritat, mai ha de saber l'esquerra ço que faci la dreta. (Sentiria que ho interpretessin en un sentit polític.)

Davant d'aquesta exigència, i com que a mi m'agrada complaure les meves amistats i de pas vareig prometre publicar la llista dels presents rebuts, que no són pocs, no tinguí altra solució que presentar la dimissió del meu càrrec i naturalment, ¿còm volien vostès que sortís el setmanari sense la meua crònica municipal? Res. Es vegeven tan ofegats, que decidiren suspindre per vuit dies la publicació d'Acció.

Més tard, s'han donat compte de la equivocació seva i ha succeït ço que tenia que succeir. Se m'ha ratificat la confiança per quatre vegades i inclús molts subscriptors que estaven a l'intrínquil de l'assumpte m'han adreçat un sens fi d'adhesions que fa fredat. Al meu costat, l'Anguera, un mite. Però jo, que no deixo res per verd, no he tornat a acceptar el càrrec fins que he aconseguit l'autorització per publicar la llista de presents rebuts i a més un augment de sou. Ara, cobraré 1'65 per sessió. ¡No val a badar!

I bé, ja que hi estem posats, els donaré compte dels nombrosos obsequis nadalencs.

Ultra una infinitat de caliquenys i pastilles de sabó que els llegidors, sempre volguts llegidors, m'han enviat, els detallaré un per un, els dels senyors Consellers que són els més importants.

El primer en obsequiar-me fou el senyor Tió. Es comprèn. Com que sap que a la vigília de Nadal hi ha costum de fer... rajar el tió, me n'envià un de grans dimensions. Figurant-se vostès si serà gros, que fa vuit dies consecutius que... ¡Ai!, que raja, ¡l el que rajará!

El senyor Gual m'envià un quilo de botifarra del greixet i em prometé que quant els de ma Esquerra l'expolsin del barri, em farà ofrena d'un parell de botifarres d'ous, marca Xerul'lo.

El senyor Pagès el vaig trobar i va fer l'idem, però més tard he rebut una atenta lletra en la que em comunica que quant tingui el carrer de Pi i Margall arranjat em convidarà a fer-hi una excursió amb el seu Renault.

El senyor Montañà em feu l'honor de enviar-me uns sostens Madame X.

El senyor Colomer i Gibert sis sacs de serradures que podié aplicar-les per eixugar els pipins de la mainada.

El senyor Bofill m'envià un tros de manguera que li sobrava, de la nova que últimament es comprà per el cos de bombers, perquè, diu, era massa llarga. A més, una llauna de petroli i deu de mistos d'en Gari-Baldí, per calar foc al primer lloc que em passi per la barretina, a fi i efecte de poguer comprovar que «La Gralla» està sempre mal informada, ja que quan es cala foc a algun lloc i s'avisen a temps els bombers hi acudeixen com un llamp.

El senyor Taberner mitja dotzena de paquets de 0'60 ptes. (No es pot dir res: és el *Concejal obrero*.)

El senyor Busquets, 6 quilos de macarrons, però com que no tinc cuina econòmica, me'ls he venut a en Paco de l'Europa i m'han valgut 12 cafès sense gotes.

El senyor Estrada, un capó.

El senyor Tardà, un quilo d'atmetlles torrades de les que fabrica el seu fill Quico.

El senyor Pineda un vale per passar vuit dies a la seva finca de Riells quan vingui l'estiu.

Els senyors Aymerich, Cladelles i Ribas, diuen que m'engreixen un jabalí esquerrà, marca Samblancat. I el senyor Camillo, el que mana més, m'ha fet ofrena d'una cadena construïda de dalt a baix amb monedes de dos ralets, que són de quan en feia col·lecció per pagar els arbitris de l'antic Ajuntament d'en Quico Torras.

Convé remarcar també que he rebut un flamant barret hongó, ofrena d'un bon amic, el qual no vol que li publiqui el seu nom, per tal com ell recentment encara el llua.

Les més expressives gràcies a tots i fins a un altre any.

OLGA ZHAN

DESITGEM
als nostres llegidors
un feliç i pròsper
any nou